

sygnatura akt II 1 C 16/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 9 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym – Sekcji Egzekucyjnej

w składzie: przewodniczący sędzia Sądu Rejonowego Bartosz Lewandowski

protokolant asystent sędziego Konrad Buczkowski

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa **A. C.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z 2 czerwca 2006 roku Sądu Rejonowego w Zamościu, wydanego w sprawie VII Nc 1921/06, zaopatrzonego klauzulą wykonalności – w części, w zakresie odsetek od należności głównej za okres od 13 lipca 2006 roku do 16 marca 2012 roku;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. przyznaje na rzecz adwokat A. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz adwokat A. B. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem części wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu;
4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. C. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych i czterdzieści groszy) tytułem zwrotu części kosztów działania pełnomocnika z urzędu;
5. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu należnych mu kosztów postępowania.

sygnatura akt II 1 C 16/16

UZASADNIENIE

W pozwie z 25 listopada 2015 roku, skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., powód A. C. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zamościu VII Nc 1921/06, opatrzonego klauzulą wykonalności. Jako podstawę faktyczną swojego roszczenia powód wskazał przedawnienie roszczeń (pozew k. 2 – 3).

Postanowieniem z 25 stycznia 2016 roku sąd ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu (postanowienie k. 36). Tego samego dnia powództwo zostało zabezpieczone poprzez zawieszenie egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. przeciwko dłużnikowi (postanowienie k. 38 - 39).

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo co do części odsetek – za okres od 19 lutego 2012 roku do 20 lutego 2015 roku, wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. Pozwany podniósł, iż przerwał bieg terminu przedawnienia, składając w 2006 roku wniosek egzekucyjny (odpowiedź na pozew k. 56 – 58).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 czerwca 2006 roku Sąd Rejonowy w Zamościu wydał w sprawie VII Nc 1921/06 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał A. C., aby zapłacił na rzecz (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w Z. kwotę 1.326,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2006 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 239,40 zł (nakaz zapłaty k. 8). Nakaz zapłaty jest prawomocny od 12 lipca 2006 roku wobec braku złożenia przez pozwanego sprzeciwu (dowód doręczenia k. 25 akt VII Nc 1921/06).

Wierzyciel złożył wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku stwierdzonego nakazem zapłaty VII Nc 1921/06 Komornikowi Sądowemu Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Lubinie. Postępowanie toczyło się w sprawie II KM 3183/06; postanowieniem wydanym w dniu 21 kwietnia 2007 roku zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (postanowienie k. 59).

W dniu 16 marca 2015 roku wierzyciel złożył Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku wynikającego z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym VII Nc 1921/06. Postępowanie nie zostało zakończone. W toku egzekucji nie wyegzekwowano żadnej kwoty (wniosek egzekucyjny k. 1, karta rozliczeniowa – w aktach KM 12666/15 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P.).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył:

Częściowo zasadne okazało się powództwo oparte o zarzut przedawnienia roszczenia. Jak stanowi art. 125 kodeksu cywilnego, roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Zajście po wydaniu tytułu egzekucyjnego zdarzenia, na skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, to między innymi podniesienie zarzutu przedawnienia zasądzonych roszczeń i upływ czasu. W tym zakresie powódka powołała się więc na uprawnioną przesłankę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, opisaną w art. 840 § 1 punkt 2 kodeksu postępowania cywilnego.

W tej sprawie wystąpił wpływ długiego czasu od wydania orzeczenia. Pozwany wykazał jednak, iż przerwał bieg terminu przedawnienia. Przerwanie biegu terminu przedawnienia jest instytucją uregulowaną w art. 123 § 1 k.c. i art. 124 k.c. Bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu bieg przedawnienia biegnie na nowo, jednak przedawnienie nie biegnie, dopóki postępowanie przed sądem lub innym organem nie zostanie zakończone. Skutek przerwania biegu terminu przedawnienia wystąpił na skutek złożenia wniosku egzekucyjnego w sprawie II KM 3183/06.

W tej sprawie brak jest więc co najmniej dziesięcioletniego okresu beczynności wierzyciela, co powodowałoby przedawnienie należności głównej.

Przedawnienia uległa natomiast część odsetek, które stanowiąc należności okresowe należne w przyszłości – w rozumieniu art. 125 § 1 K.c., przedawniają się w terminie trzyletnim. Odsetkami takimi są odsetki należne po uprawomocnieniu się tytułu egzekucyjnego (za wcześniejszy okres stanowiąc roszczenia nie będące należnymi w przyszłości).

Zagadnienie to zostało przekonująco wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2014 roku I CSK 197/13 (niepublikowane – dostępne w programie komputerowym Lex).

Ponieważ zaś termin przedawnienia takich odsetek wynosi 3 lata, przedawnieniu uległy odsetki od daty następnej po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty (13 lipca 2006 roku) do daty poprzedzającej o 3 lata złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji w sprawie Km 12666/15 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. (16 marca 2012 roku).

Z powyższych przyczyn sąd w trakcie rozprawy dał wyraz temu, iż uznanie powództwa przez pozwanego było sprzeczne z prawem – dotyczyło bowiem właśnie tej części odsetek, co do egzekwowania których pozwany był w przeważającej części uprawniony. Brak aktywności wierzyciela przez okres 3 lat powoduje, że ulegają przedawnieniu odsetki za okres wcześniejszy, jako dotyczące okresu dłuższego niż 3 lata od ostatniej aktywności wierzyciela.

Dlatego też orzeczono jak w punkcie 1 wyroku. Dalej idące żądania powoda, jako dotyczące nieprzedawnionej części roszczenia, podlegały oddaleniu jako niezasadne.

Co do wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu, orzeczono w tym przedmiocie zgodnie z odpowiedzialności za wynik postępowania. Wynagrodzenie to zostało ustalone na kwotę 739 zł zgodnie z § 2 punkt 3 w związku z § 6 punkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. poz. 1349). Powód wygrał sprawę w 30 % - w takim zakresie bowiem pozostaje wartość odsetek, co do których tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności (930,99 zł) do wartości egzekwowanego roszczenia (3.059,80 zł). W części, w której powód przegrał sprawę – wynagrodzenie pełnomocnika podlega uiszczeniu ze Skarbu Państwa, natomiast pozostała część podlegała zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda. Orzeczenie powyższe zapadło w oparciu o § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu.

W pozostałym zakresie o kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o zasadę zawartą w art. 102 K.p.c. Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż powód miał przekonanie o zasadności powództwa, usprawiedliwione okolicznościami sprawy – od wydania nakazu zapłaty przeciwko powodowi minęło już bowiem wiele lat.

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w sentencji.